

τὰ ζῶα ταῦτα μεγάλην οικειότητα καὶ θράσος· ἀλλ' οἱ Ἴνδοι ἕνεκα τῆς πίστεως αὐτῶν ἀνέχονται ἀγογγύστως τὰς ἐνοχλήσεις τῶν Βραχμάνιων Ταύρων, οἵτινες ποτὲ μὲν εισέρχονται εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἀρπάζουσι πᾶν ὅ,τι ἐρεθίσῃ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν, ποτὲ δὲ περιφερόμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνατρέπουσι παίζοντες μετὰ βραθύμου ἀμεριμνησίας πᾶν ὅ,τι τύχῃ πρὸ τῶν ποδῶν, ἢ τρώγουσι καὶ διασκορπίζουσι - ἃ ἐκεῖ ἐκτεθειμένα σιτηρὰ, τοὺς καρπούς καὶ τὰ ἔσπρια μετὰ μεγάλης εὐχριστήσεως τῶν ἐμπορευομένων αὐτά.

Ἄλλ' ἂν μὴ νομίση τις, ὅτι οἱ Ἴνδοι ἐμποροὶ δέχονται τοσοῦτον εὐμενῶς καὶ ἄνευ τινὸς ἐλπίδος κέρδους τοὺς ἐπιζημίους τούτους καὶ ἀδιακρίτως ἐπισκεπτομένους. Οἱ Βραχμάνιοι Ταῦροι εἶναι ἐξαίρετως ἀφιερωμένοι εἰς τὸ φοβερῶτερον τῆς Ἰνδικῆς Τριάδος πρόσωπον, εἰς τὸν τρομερὸν δηλαδὴ καὶ καταστρεπτικὸν Σίβαν, διὸ καὶ φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἰσχύου ἐν τῶν ἀλληγορικῶν συμβόλων τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκουσι· διότι ὁ βοῦς Νανδῆς, ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν νότων αὐτοῦ τὸν Σίβαν, εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν βοῶν τούτων. Ὅθεν οἱ Ἴνδοι στοχάζονται, ὅτι περιποιούμενοι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζῶον καθιστῶσιν εὐμενῆ εἰς ἑαυτοὺς τὸν ἐπ' αὐτοῦ ὀχούμενον Θεόν· ἄλλως μεταχειρίζονται τὸ ἱερὸν τοῦτο ζῶον διὰ νὰ μετακομίζουσιν ἑαυτούς. Μακάριος ὁ Ἴνδος, ὅστις ἐκπνεύσῃ ἐντὸς τῶν ρείθρων τοῦ Γάγγου, κρατῶν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς βοῦν ἄρβενα ἢ θήλειαν· διότι οὗτος εἶναι βέβαιος, ὅτι θέλει φθάσει κατ' εὐθείαν καὶ ἀκωλύτως εἰς τὸν παράδεισον τῶν Ἰνδῶν.

Αὕτη ἡ πέραν τοῦ δέοντος οικειότης τῶν Ἰνδῶν πρὸς τὰ ζῶα κάμνει παράδοξον ἀντίθεσιν, ὡς ἐν Τουρκίᾳ, πρὸς τὴν ὁποίαν οὗτοι δεικνύουσι καταφρόνησιν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ταλαιπωριῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅθεν τὸ πολυθρύλλητον περὶ Τουρκίας ἀπόφθεγμα τῶν Εὐρωπαίων, ὅτι διὰ νὰ ἦναι τις εὐτυχὴς ἐν Τουρκίᾳ πρέπει νὰ ἦναι ἵππος, ἢ κάμηλος, ἢ περιστερὰ, ἤθελεν ἐφαρμοσθῆ δικαιοτέρον περὶ τῆς Ἰνδίας, ὅπου διὰ νὰ ἦναι τις εὐδαίμων, πρέπει νὰ ἦναι ἢ Βραχμάνος, ἢ ζῶον.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Νέος τις ἐκ Παρισίων, ἀπερχόμενος εἰς Ἀμστελδάμον, εἶδὼν μεγαλοπρεπεστάτην οἰκίαν κειμένην πρὸ τῆς πόλεως, ἠρώτησεν Ὀλλανδὸν τινα συνεπιβάτην αὐτοῦ, εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ λαμπρὰ αὕτη οἰκία· ὁ δὲ Ὀλλανδὸς μὴ γνωρίζων

τὴν Γαλλικὴν, ἀπήντησε πρὸς αὐτὸν, λέγων εἰς Ὀλλανδικὴν γλῶσσαν καν-νιχ-φερστάαν (Kan-vieg-ferstaan) ἥτοι δὲν σὲ καταλαμβάνω· ἀλλ' ὁ Γάλλος ἐκλαθὼν τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὡς τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας, περὶ τῆς ὁποίας ἠρώτα, αἱ! ἐπανελάβην, ἡ οἰκία αὕτη εἶναι τοῦ Κυρίου Κανιχφερστάαν· ἤκουσα πολλάκις νὰ ὁμιλῶσιν ἐν Παρισίοις περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, καὶ περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ οἰκίας, καὶ ἀληθῶς εἶναι ἀξιοθαύμαστος τόσον ἡ οἰκοδομὴ, ὅσον καὶ ὁ πρὸ αὐτῆς κῆπος· δὲν εἶδον ποτὲ ὠραιότεραν οἰκίαν ἐπὶ ζωῆς μου, καὶ ὁ Κύριος Κανιχφερστάαν εἶναι εὐτυχὴς ἔχων τοιαύτην οἰκίαν· φίλος μού τις εἰς τὴν Γαλλίαν ἔχει παρομοίαν τινα οἰκίαν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Σαῶνος, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει, ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ ἤθελα προτιμῆσαι τὴν τοῦ Κυρίου Κανιχφερστάαν. Ἐπρόσθεσε δὲ καὶ πολλὰς ἄλλας τοιαύτας διηγήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ὀλλανδὸς μὴ ἐννοῶν τὴν γλῶσσαν οὐδὲ ἀπήντησεν.

Φθάσας δὲ ὁ νέος Γάλλος εἰς Ἀμστελδάμον καὶ ἰδὼν ὠραίαν τινα γυναῖκα περιπατοῦσαν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως, ἠρώτησέ τινα τῶν διαβατῶν, πῶς ὀνομάζεται ἡ γυνὴ αὕτη, ἀλλ' ὁ διαβάτης, μὴ ἐννοῶν τὴν γλῶσσαν τοῦ Γάλλου, ἀπήντησεν ὁμοίως Καν-νιχ-φερστάαν (δὲν σὲ καταλαμβάνω). αἱ! εἶπεν ὁ Γάλλος, ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι σύζυγος τοῦ Κυρίου Κανιχφερστάαν, ἰδιοκτῆτου ἐκείνης τῆς πρὸ τῆς πόλεως ὠραίας οἰκίας, πόσον ἀξιοζήλευτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχων τοιαύτην λαμπρὰν οἰκίαν, καὶ τόσο ὠραίαν σύζυγον· προχωρήσας δὲ τινα βήματα εἶδε τὴν στρατιωτὴν μουσικὴν παιανίζουσαν πρὸ τῆς θύρας ἐνὸς πολίτου, ὅστις εἶχε κερδήσει εἰς τὸ λαχεῖον μεγάλην τινα ποσότητα χρημάτων· πῶς ὀνομάζεται, ἠρώτησεν ὁ Γάλλος τινα τῶν παρόντων, ὁ κερδήσας τὴν μεγάλην ταύτην χρηματικὴν ποσότητα; Καν-νιχ-φερστάαν (δὲν σὲ καταλαμβάνω) ἀπήντησεν ὁ Ὀλλανδὸς μὴ ἐννοῶν τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ· πόσον εἶναι μακάριος ἔκραξεν ὁ νεανίσκος Γάλλος, ὁ Κύριος οὗτος Κανιχφερστάαν· διότι ἐν ᾧ εἶναι κύριος τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης οἰκίας, ἔχει τοσοῦτον ὠραίαν σύζυγον, κερδαίνει πρὸς τούτοις καὶ εἰς τὸ λαχεῖον τοσαύτην ποσότητα χρημάτων· τῷ ὅντι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ εὐτυχία εἶναι ἀκατανόητος· καὶ ταῦτα μονολογῶν ἀπῆλθεν εἰς τὸ κατάλυμα αὐτοῦ.

§. Τὴν δὲ ἐπαύριον ἐξελθὼν καὶ ἀπαντήσας νεκρὸν

τινα προπεμπόμενον εἰς τὸν τάφον, ἠρώτησε, πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀποθανών; *Καν-νιχ-φερστάαν*, ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτὸν ὁμοίως· ἄ! ἔκραξεν ὁ Γάλλος νεανίσκος, ὁ δυστυχῆς *Κανιχφερστάαν!* . . . προέβλεπον τῷ ὄντι, ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτοῦ, φθάσασα εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, δὲν ἠδύρατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ! . . . τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη τῶν θνητῶν! . . . καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ κατάλυμα αὐτοῦ συνέταξεν ἐκτεταμένην διατριβὴν περὶ τοῦ ἀώρου θανάτου τοῦ εὐτυχοῦς *Κανιχφερστάαν*, καὶ περὶ τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ ἐπισφαλοῦς τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ τύπου.

ΥΜΝΟΣ ΕἰΣ ΥΓΕΙΑΝ.

Σὲ ὑμνῶ καὶ μακαρίζω, μακαρία, ἔρασμαί,
παμβασιλεία υἰγεία.

Σὺ ὡς ὄναρ διαλύεις ἀθυρίας, ἀρρώστιας,
καὶ στολίζεις κατοικίας.

Σὺ λιμὴν ὑπάρχεις μέγας πενομένων, θλιβομένων,
κ' ἐν δεινοῖς χειμαζομένων.

Ἐνεκά σου, ζωηφόρε, εὐθυμοῦμεν, εὐτυχοῦμεν,
κ' εἰς μαθήσεις προχωροῦμεν.

Καὶ πετώμεν εἰς τὰ ὕψη τῆς σοφίας, μετ' εὐκλείας,
σῆς τυχόντες βοθησίας.

Σὲ ποθοῦσι διὰ βίου φύλ' ἀνθρώπων πολυτρόπων
διὰ σὲ εἰς πάντα τόπον·

Τὸν Θεὸν παρακαλοῦσι, σὲ ζητοῦντες, σὲ αἰτοῦντες,
ἀγαπῶντες καὶ φιλοῦντες.

Ἔτις χωρὶς σου ἐκ τῶν ζώντων ἐνηθάσκει, ἐγγηράσκει,
ἐκ δεινῶν ἀποδιδράσκει;

Ἄλλ' οὐχὶ εἰς Ἄθην βαίνει μετὰ πόνων καὶ ἀγώνων
καὶ παμπόλλων ἀλγηδόνων;

Αἶ! ἀνάπαυσις βροτεία, πλουσιότης, ἐνδοξότης
εἰσι πλὴν σου ματαιότης!

Σὺ παμπόθητέ μοι ἔσο συνεργάτις καὶ προστάτις,
σὺ αἰεὶ συνεπιβάτις.

Καὶ σὺν χάριτι καὶ Μούσαις, ὦ υἰγεία φερολβία,
Γλυκυτάτη συντροφία.

(ὑπὸ Γρηγορίου Φωτεινοῦ.)

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΟΥΘ,

ἢ τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ.

(*Συνέχεια ἐκ τῶν Ἀριθμῶν 10, 11 καὶ 12.*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Ἡ ἐπάροδος.

Τέσσαρας περίπου μῆνας μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῆς εἰκόνας ὁ γέρον Μαλουκάτος ἔγραψε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Λιγαρίδην νὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν διὰ νὰ συμπαραλάβῃ εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ κάμῃ περιήγησιν κατὰ τὰς κυριώτερας πόλεις, πρὶν ν' ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀθήναις, ἔθνα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἐπιβάντες λοιπὸν ἐπὶ ἐμπορικοῦ πλοίου μετέβημεν εἰς Μασσαλίαν, ἐκεῖθεν δὲ ἐπιβιβάσθέντες ἐπὶ Γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου ἐφθάσαμεν εἰς Σμύρνην κατὰ τὸν Αὐγούστου μῆνα τοῦ ἔτους 1834.

Ἄλλ' ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ θεὰ τῆς Σμύρνης! ἀναμνησκόμενος τὴν ἐν αὐτῇ πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν κενοδοξίαν, ματαιότητα καὶ εὐπιστίαν μου, ἡσχυρόμην ἐμκατὸν μᾶλλον διὰ τὰς τότε μωρίας μου, ἢ διὰ τὴν νῦν πιθήκειον μορφήν, τὴν ὁποίαν τὰ κατ' ἐμὲ παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ ἀποδίδωσιν· ὁ δὲ γέρον Μαλουκάτος, ἅμα ἰδὼν με, εἶπεν, ὅτι ἦτο περιττὸν τὸ νὰ τρέφῃ τις ζῶον ἄχρηστον εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, καὶ ἐπρόβαλε πολλάκις εἰς τὸν Λιγαρίδην νὰ μὲ δωρήσῃ εἰς τὸν Πασᾶν τῆς Σμύρνης. Ἡ πρότασις αὕτη μὲ κατέπληξε, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Πασᾶς οὗτος εἶχε καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία, ἢ μετὰ τῶν ὁποίων συμβίωσις δὲν μὲ ἦτο πολὺ εὐάρεστος· ἀλλ' εἴτε ἡ ματαιότης τοῦ Λιγαρίδου, ἀποδιδόντος μεγάλην τινα ἀξίαν εἰς τὴν κτῆσιν σπανίου πιθήκου, εἴτε ἡ διπλασίασις τῶν προσπαθειῶν ἐμοῦ εἰς τὸ νὰ προλαμβάνω καὶ νὰ ἐκτελῶ μετὰ μεγάλης προθυμίας ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ γέροντος Μαλουκάτου κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τῆς ἐν Σμύρνη διατριβῆς ἡμῶν, κατέπεισαν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ μὲ συμπαραλάβῃ εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ, καὶ μάλιστα νὰ δεικνύῃ καὶ τινα πρὸς με συμπάθειαν.

Τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ γέροντος Μαλουκάτου, αἱ συνεχεῖς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν μετὰ στεναγμῶν ἀπέστυνε πρὸς τὸν Λιγαρίδην περὶ τῆς μονογενοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς Μαριέτας, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας